

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Solvuntur objectiones petitæ ab autoritate Patrum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83594](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83594)

lib. 2. operis imperfecti. Antequam parvulus baptizetur, vel exorcizatur & exufflatur demon, ut abigatur à parvulo; vel exorcizatur & exufflatur ipsa Dei creatura, quæ est Dei imago. Secundum dici non potest sine magna injuria Creatoris. Ergo primum dici debet. *Propter hoc & infantes*, inquit S. Doctor n. 181, *cum baptizantur, eruntur de potestate tenebrarum; alioquin cum magna injuria Dei, sicut jam diximus, & sepe dicendum est, exorcizatur & exufflatur imago Dei, si non ibi ille exorcizatur & exufflatur princeps mundi, qui mittitur foras, ut sit illic habitatio Spiritus sancti.*

Tertia ratio petitur à redemptione Christi. Christus salvator & redemptor est etiam parvulorum recens natorum, eoque re ipsa salvat & redimit per baptismum, quo parvulis recens natis applicat meritum passionis & mortis suæ. Ergo etiam parvuli recens nati indigent salvatore & redemptore: Christus enim non est salvator & redemptor, nisi eorum qui salvatore & redemptore indigent. Ergo parvuli recens nati habent originalem agnitivum peccati, & nascuntur venundati sub peccato: alioqui neque salvatore neque redemptore indigent. Sic argumentatur S. August. lib. 1. de peccat. mer. & remis. cap. 23. *Quis audeat dicere, inquit, non esse Christum infantium salvatorem, nec redemptorem? Unde autem salvos facit, si nulla in eis est originalis agnitio peccati? Unde redimit, si non sunt per originem primi hominis venundati sub peccato?*

Confr. Christus non solum pro adultis, sed etiam pro parvulis mortuus est. Nam ut dicit Apostolus 2. Cor. c. 5. *Pro omnibus mortuus est Christus.* Et 1. ad Timoth. c. 2. *Dedit redemptionem semetipsum pro omnibus.* Praterea, ipsimet Pelagiani confitebantur Christum mortuum esse etiam pro parvulis, quamquam inde male colligebant Christum non pro solis peccatoribus, sed etiam pro iis, qui nunquam peccarunt, mortuum esse. Unde contra illos sic substumo. Atqui Christus pro solis peccatoribus mortuus est. Nam 1. Scriptura expressè dicit Christum mortuum esse pro impiis & injustis, ut Rom. cap. 5. *Christus ... secundum tempus pro impiis mortuus est.* Et 1. Petri cap. 3. *Christus semel pro peccatis nostris mortuus est, justus pro injustis.* Nec alibi dicit, vel leviter insinuat, pro non peccatoribus mortuum esse. 2. Apostolus 2. Cor. cap. 5. probat omnes mortuos esse ex eo, quod Christus pro omnibus mortuus est. *Si unus, inquit, pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sunt.* In qua illatione manifestè supponit Christum mortuum non esse, nisi pro mortuis; proindeque non esse mortuum, nisi pro peccatoribus; loquitur enim de morte, non corporis, sed animæ, ut patet ex verbis subsequenter: *Et pro omnibus mortuus est Christus, ut & qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei qui pro ipsis mortuus est, & resurrexit.* Mors autem animæ peccatum est. Ergo parvuli sunt peccatores. Non sunt autem, nec possunt esse peccatores propter peccatum personale. Superest igitur ut peccatores sint propter originale peccatum, propter quod nascuntur privati originali justitia, odibiles Deo, & rei damnationis æternæ.

Sic argumentatur S. Augustin. lib. 6. cont. Julian. c. 4. *Nuquam, inquit, legis in divinis auctoritatibus mortuum scilicet esse Christum, etiam pro eis qui nullum habuerunt omnino peccatum ... Unus, inquit Apostolus, pro omnibus mortuus est, ostendens fieri non potuisse, ut moreretur nisi pro mortuis: ex hoc enim probavit omnes mortuos esse, quia pro omnibus mortuus est unus ... Quia ergo non in corpore, restat ut in peccato esse mortuos omnes, si pro omnibus Christus mortuus, nemo neget, nemo dubitet, qui se non negat aut dubitat esse Christianum. Quapropter si nullum trahunt peccatum parvuli, non sunt mortui; si non sunt mortui, non est mortuus pro eis, qui non est mortuus nisi pro mortuis. Tu autem jam in primo tuo libro contra nos clamans, dixisti Christum etiam pro parvulis mortuum, nullo modo igitur negare permittaris eos trahere originale peccatum. Qui-*

bus verbis duo hæc argumenta peremptoria continentur. 1. Christus non est mortuus, nisi pro mortuis in peccato. Atqui tamen pro omnibus mortuus est. Ergo omnes, ac proinde & ipsi parvuli, in peccato mortui sunt. 2. Christus non est mortuus, nisi pro mortuis in peccato. Atqui ipsimet Pelagiani confitentur Christum mortuum esse, etiam pro parvulis. Ergo parvulos in peccato mortuos esse diffiteri non possunt.

Solvuntur objectiones petita ab auctoritate Scripturæ.

Obj. 1. Ezechielis c. 18. dicitur: *Filius non portabit iniquitatem patris.* Sed si daretur peccatum originale, filius portaret iniquitatem patris. 2. Rom. c. 5. dicitur: *Per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sunt multi.* Ergo homines non propagatione, sed imitatione peccatores constituti sunt per Adami inobedientiam; alioquin Apostolus non diceret, *multi*, sed, *omnes*. 3. Dicitur 2. Cor. c. 5. *Omnes nos manifestari oportet ante tribunal Christi, ut referat unusquisque propria corporis, prout gessit, sive bonum, sive malum.* Ergo nemo punietur, nisi propter peccata personalia, & consequenter peccatum originale nullum est. 4. Rom. c. 4. legitur: *Lex itam operatur: ubi enim non est lex, nec prævaricatio.* Atqui parvuli sunt incapaces legis. Ergo & prævaricationis, proindeque ante usum rationis nullum peccatum habere possunt. 5. Legitur adhuc Rom. c. 5. *Regnavit mors ab Adam usque ad Moysen, etiam in eos qui non peccaverunt in similitudinem prævaricationis Adæ.* Ergo sola mors, non verò peccatum, ab Adamo trahitur.

R. ad 1. Homines non baptizatos, non alienam, sed propriam portare iniquitatem: peccatum enim originale, quamvis ab Adamo sit, non est tamen Adami peccatum, sed nostrum, & unicuique proprium atque intrinsecum. Et verò quantum ad materiale, etiam physicè; quantum ad formale, moraliter & æquivalenter multiplex est, & rotuplex, quot sunt qui per viam naturalem ab Adamo descendunt, ut patebit ex infra dicendis.

Resp. ad 2. Apostolum eodem illo capite dicere, & omnes & multos, quia & omnes peccatores constituti sunt per inobedientiam Adami, & illi omnes re vera multi sunt: sicut alibi Scriptura dicit, in semine Abraham benedicendas omnes gentes, & Abraham multarum gentium patrem positum esse; quia & omnes gentes re ipsa benedicendæ erant in semine Abraham, & omnes illæ gentes, in semine Abraham benedicendæ, multæ sunt. Nam, quod notandum est, aliqua sunt omnia, quæ non sunt multa, & vicissim, aliqua sunt multa, quæ non sunt omnia. Sic omnia dicimus Evangelia, & tamen non sunt multa, cum quaternario numero contineantur. Item dicimus multos in Christum credere, & tamen non omnes credunt. Hic verò, quantum attinet ad peccatum originale, & omnes multi sunt, & multi omnes sunt. Mirum igitur videri non debet, quod Scriptura modò omnes, modò multos dicat peccatum illud contrahere; utrumque enim æquè dici potest: neque cum dicit omnes, negare multos, aut cum dicit multos, negare omnes, censerè potest. Sic responderet S. Augustinus lib. 6. contra Julian. c. 24. *Est autem, inquit, sanus intellectus, idè sic locutam Scripturam, quia possunt esse aliqua omnia, quæ non sunt multa: sicut omnia dicimus Evangelia, & tamen brevi numero, idè est, quaternario continentur; & rursus possunt aliqua esse multa, non tamen omnia: sicut multos dicimus credere in Christum, nec tamen omnes credunt. Non enim omnium est fides, ait Apostolus. Quod autem dictum est: In semine tuo benedicentur omnes gentes, & Patrem multarum gentium posui te, easdem omnes, multas, & easdem multas, omnes esse monstratum est. Ita etiam, cum dictum est, per unum in omnes transisse peccatum, & postea, per unius inobedientiam peccatores constitutos multos, ipsi sunt multi, qui & omnes.*

Resp.

Resp. ad 3. Apostolum ibi loqui de adultis baptizatis, ad quos sermonem suum toto illo capite dirigit. *Ideo contendimus*, inquit, *sive absentes, sive presentes placere illi. Omnes enim nos manifestari oportet, &c. Sciens ergo timorem Dei, hominibus suademus, &c.* Respondet S. Augustinus, lib. 6. contra Julian. cap. 10. parvulos ante tribunal Christi vel manifestatum iri, vel non. Si secundum, eò quòd Apostolus de adultis tantum loquatur, hanc Apostoli sententiam ad parvulos non pertinere, & sic ex illa non probari peccatum originale non esse in parvulis. Si primum, parvulos non baptizatos reportaturos esse damnationem propter peccatum, quod per alium commiserunt: sicut parvuli baptizati vitam æternam & cælestem gloriam reportaturi sunt propter meritum fidei, quam per alios, nempe paternos, exercuerunt. Sicut itaque parvulis regeneratis prodest, quòd, dum baptizarentur, per alios crediderint, & idcirco inter fideles & justos à Christo recensentur; ita parvulis non regeneratis obesse, quòd per alium fidem & justitiam amiserint, & idcirco inter infideles & injustos à Christo numerari, mirum videri non debet. Per illud autem Apostoli, *propria corporis*, debet intelligi illud omne, sive meritum sive demeritum sit, quod unumquique jam in se vivens habet, sive per se, seu propria voluntate, sive per alium, seu voluntate aliena habeat: *Propria corporis sui dixit, quod ad unumquemque in se ipso jam viventem pertinet*, inquit S. Doctor.

Resp. ad 4. Parvulos non esse quidem capaces legis, quam voluntate propria prævaricari possint, & ita non esse capaces prævaricationis, propria voluntate commissæ. At capaces sunt legis, quam prævaricari potuerint, & prævaricati sint voluntate primi parentis; proindeque capaces, & re ipsa rei sunt prævaricationis, voluntate primi parentis commissæ, qua prævaricatione habitualiter maculantur, & peccatores ac injusti constituuntur à primo instanti animationis. Unde dicuntur habere, & re ipsa habent peccatum originale.

Resp. ad 5. Neg. conseq. & dico Apostolum hoc loco nihil aliud velle, quam peccatum fuisse in mundo, & ita homines fuisse peccatores etiam ante legem Mosaicam; quamvis ante legem Mosaicam peccatum, ut est offensa Dei, non tam perfectè cognosceretur, quam cognitum est, postquam lex illa fuit lata. Hoc autem probat ex morte, quæ est pœna peccati, & quam dicit regnasse ab Adamo usque ad Moysen. Unde perinde est ac si Apostolus diceret: Mors regnavit non solum post legem Mosaicam, sed etiam ante. Ergo peccatum fuit in Mundo, non solum post legem Mosaicam, sed etiam ante: licet ante non haberent homines tam plenam & perfectam cognitionem legis divinæ, & ita non possent peccare in similitudinem prævaricationis Adæ, hoc est, non possent peccare cum plena & perfectâ cognitione peccati, qualem habuit Adamus, cum legem divinam prævaricatus est. Ergo omnes homines sunt peccatores; quamquam à tempore legis Mosaicæ gravius peccant, quam peccarint ante legem Mosaicam; & ita peccantes à tempore legis Mosaicæ, gravioribus pœnis digni sunt, quam qui ante legem Mosaicam peccarunt, & tamen peccando gravem pœnam meruerunt, ut patet ex morte, quæ illo etiam tempore regnavit in pœnam peccatorum quæ tunc admittebantur. Nam, *stipendia peccati, mors.*

Solvuntur objectiones petite ex ratione.

Obj. 1. Peccatum definitur factum, vel dictum, vel concupitum contra legem Dei. Atqui infantes nec facere, nec dicere, nec concupiscere possunt contra legem Dei. Ergo peccatum habere non possunt. *R.* Infantes non posse quidem voluntate propria facere, vel dicere, vel concupiscere contra legem Dei, & ita illos habere non posse peccatum personale, quia peccatum personale propria voluntate committitur. At potuerunt, etiam antequam essent, facere, vel dicere, vel concupiscere contra legem Dei

Simonnet Theol. Tom. I.

voluntate alterius, quæ moraliter seu secundum moralem æstimationem esset eorum voluntas: ita ut secundum æstimationem moralem, illi conferentur facere circa legem Dei quod alter faceret, ac proinde legem Dei adimplere vel transgredi, prout alter adimpleret vel transgrediretur. Possunt ergo habere peccatum voluntate alterius commissum, & ab eo maculari ubi primum incipiunt esse, seu à primo instanti conceptionis. Quod est posse habere peccatum originale.

Dices. Ubi nullus est usus libertatis, ibi nullum potest esse peccatum, quia ibi nulla potest esse culpabilis transgressio. Atqui infantes nullum habent usum libertatis. Ergo, &c. *R.* Ibi nullum esse peccatum, voluntate propria commissum, & personale, ubi nullus est usus libertatis. At potest ibi esse peccatum, commissum voluntate alterius, si voluntas alterius fuit propria secundum moralem æstimationem. Voluntas autem alterius, nempe Adami, potuit esse, & fuit propria infantium secundum moralem æstimationem in ordine ad transgressionem, sicut & ad observationem præcepti de non comedendo certo fructu. Ergo potest esse in infantibus peccatum, voluntate Adami commissum, & re ipsa tale peccatum est in infantibus; cum re ipsa Adamus præceptum illud, ipsi & in ejus persona toti ejus posteritati impositum, transgressus fuerit. Infantes igitur nullum habent, aut habere possunt peccatum personale, quia nullum habent aut habere possunt usum physicum libertatis. At habere possunt & habent peccatum originale, quia antequam essent, habere potuerunt, & habuerunt usum libertatis moralem in voluntate primi parentis, eò quòd voluntas primi parentis potuit esse moraliter voluntas eorum omnium, qui ab eo seminaliter descensuri erant, ut re ipsa fuit relatè, non quidem ad quilibet, sed ad præceptum de non comedendo certo fructu. Unde factum est, ut Adamo præceptum illud transgrediente, omnes qui ab eo seminaliter erant descensuri, secundum moralem æstimationem conferentur Deum graviter offendere, essentque re ipsa propter gravem illam offensam, secluso speciali Dei beneficio, futuri à primo instanti conceptionis odibiles Deo, & rei damnationis æternæ.

Obj. 2. Peccatum illud, quod originale dicitur, remissum fuit Adamo, antequam filios generaret. Ergo non potuit illud transfundere in posteros. *R.* Peccatum illud fuisse remissum Adamo, quæ fuit peccatum ipsius, non quæ erat peccatum posterorum ejus. Pro quo *Nota.* Peccatum illud, quod commisit Adamus ut caput morale generis humani, ita fuit unicum physicè, ut fuerit moraliter & æquivalenter multiplex, & totuplex, quot erant homines ab Adamo per viam naturalem descensuri. Unde condonari potuit, ut erat peccatum Adami, absque eo quòd condonaretur, ut erat peccatum posterorum ejus; & similiter nunc condonari potest, prout est peccatum unius hominis, absque eo quòd condonetur, prout est peccatum alterius. Adamus igitur, quamvis justificatus, potuit, & nunc parentes, quantumvis fideles, justi & sancti, possunt generare & generant filios peccatores, seu filios odio Dei & æternæ damnationi obnoxios, propter peccatum illud commune omnibus hominibus, quod humanum genus in Adamo, tanquam in capite suo morali commisit, & quod, quia moraliter ac æquivalenter multiplex est, & totuplex, quot sunt humani generis supposita, quando uni dimittitur, non idcirco alteri dimittitur, proindeque quando dimittitur parentibus, non idcirco dimittitur filiis, qui ex eis nascituri sunt, & ita ad parentum fidelium & justorum filios perinde pertinet, eosque perinde maculat, ac si nascerentur ex parentibus infidelibus, & quibus nondum esset dimissum.

Obj. 3. Si daretur peccatum, quod generatione traheretur, esset vitium naturale. Absurdum conf. Nam si peccatum aliquod esset vitium naturale, peccatum aliquod attribuendum esset Deo, tanquam authori; cum Deus sit author omnium naturalium. Ergo, &c. *Resp.* Peccatum illud, quod dicimus trahi per

Ec 4 genera-